

03 — Kontrola kvaliteta

Poskočio sam kada se oglasilo zvono na vratima. Imajući u vidu događaje odprethodna dvadesetčetiri sata, nije ni čudo. Nisam, naravno, očekivao nikog. Štaviše, nadao sam se da me s niko neće setiti. Ali, šta je – tu je. Ko god da je bio ispred vrata, verovatno je znao gde će me naći. Posetilac je pozvonio još jednom, kao da je hteo da podvuče ono što sam upravo bio pomislio.

Oblio me je hladan znoj. Trgao sam rakiju iz čašice, i na vrhovima prstiju doskakutao do vrata. Prislonio sam oko na špijunku. Na drugoj strani stajao je čovek neupadljivog izgleda, u sivom odelu. Stajao sam skamenjen, plašeći se i da dišem. Osećao sam kako mi se znoj skuplja pri dnu leđa.

„Pa, dobro, Smiljkoviću, dokle ja da stojim ovde?“, pitao je posetilac. Odskočio sam dva metra od vrata. Razume se da nije bilo šanse da ne otvorim. Drhtavom rukom okrenuo sam kvaku i pustio ga da uđe.

Ušao je oprezno preskačući prag, kao da se plaši da se ne saplete, a onda mi sse obratio sa širokim, iskrenim osmehom: „Dobar dan. Gospodin Vasilije Smiljković? Naravno.“

Stajao je tu neko vreme i gledao me; gledao sam i ja njega. Nemo je podigao obrvu i nakrivio glavu. Postiđen, shvatio sam šta se od mene očekuje: „Molim vas, izvolite, uđite.“

„Hvala“, reče posetilac, osvrnu se malo po stanu, i ponovo stade da me gleda. Ponudih ga da sedne, i on sede.

„Smiljkoviću, Smiljkoviću, pa šta radite tu?“

„Kako – šta? Ja živim ovde!“ Nisam se lako dao.

„Hajde, hajde, završite sa vrdanjem, pa da razgovaramo.“

Slegao sam ramenima. Šta sam mogao da uradim? Ponudio sam ga pićem, ostacima večere, ali sve je odbio.

„Je l' vam smeta da i ja sednem?“, upitah, a on se nasmeši poput sveca: „Pobogu, naravno da ne! Pa, ovo je vaša kuća.“

Seo sam; sručio sam se u fotelju. Leđa su mi bila potpuno mokra. Stresao sam se. Još malo smo sedeli u tišini pre nego što je progovorio: „Znate zašto sam ovde.“

„Zbog novina“, odgovorih mu. Na stočiću su se nalazile novine, ako je te reči uopšte dostojna žuta krpa na koju sam odložio čašicu. Sutrašnje novine, koje sam bio našao jutros u hodniku zgrade. Presekao sam se, jer 1) novine su nosile sutrašnji datum, i 2) bio sam na naslovnici. Pijan, odvaljen od mozga, sa jednom rukom na šanku noćnog kluba „Vavilon“, a drugom na nečijem dupetu. A odozdo, žutim slovima: OVAJ ČOVEK LEČI NAŠU DECU. Zgrabio sam ih i utrčao nazad u stan.

Naravno da ne vredi objašnjavati da čovek na godišnjem odmoru može da radi šta hoće, pa makar bio i jedan od najpoznatijih medicinskih stručnjaka u zemlji. Uostalom, kako se braniti od nečega što se još nije ni dogodilo? Pomisllio sam, naravno, da mi neko preti podmetanjem i falsifikatom, i doneo sam odluku: neću izaći iz kuće. Moj kum je novi vlasnik „Vavilona“ i pozvao me je na otvaranje, ali sada nije bilo šanse da dođem.

Onda sam razmislio, i shvatio da ni to neće biti dovoljno: trebaće mi dokaz da nisam izlazio! Žena mi je bila van grada, u poseti majci, ćerke obe u inostranstvu. Kablovska cele nedelje nije radila, pa nije bilo govora da eventualno platim neki film ili utakmicu na

pay-per-view. Pokušao sam da naručim picu, ali mi je telefon skapao u ruci. A onda je došao on.

„Zbog novina“, ponovio je, smešeći se ponovo onim blaženim osmehom. „Ja sam, doktore Smiljkoviću, iz, hajdmoreći, kontrole kvaliteta. Pre svega, izvinjavam vam se zbog greške. Novine koje ste našli trebalo je da izađu tek sutra. Siguran sam da shvatate koliko nam je neprijatno zbog toga.“

Ja, razume se, nisam shvatao ništa. Posetilac je samo nastavio.

„Razumem da vam ne laska predstava koju će dobar deo domaće javnosti imati o vama. Međutim, vi morate shvatiti da se predviđeni sled događaja ne može tek tako prilagoditi vama. Ne možete da uzurpirate ceo vremenski tok zbog imidža. Zašto niste u klubu?“

To sam se malo ohrabrio. „Zato što ne želim! Ja sam gospodar svoje sudbine.“

Posetilac promeni nijansu osmeha. Sada je izgledao kao da priča nespretnom detetu koje se sa igranja vratilo blatnjavo do grla. „I jeste. Međutim, vi ste tek greškom saznali šta će novine pisati. Znate

li koliko je teško promeniti sadržinu celog broja novina, pa makar i ovih?“

Sigurno teže nego odseći jednog nesrećnika od sveta, pomislio sam. „Pa, šta? Mislite da ja želim da se ovako piše o meni?“

„Ako niste želeli“, raširio je ruke posetilac, „niste smeli tako da se ponašate.“

„Ali, nisam!“, zaurloao sam. „Sve vreme sam ovde!“

„Da... Što se toga tiče, moram da vam kažem da ste nas stavili pred malu dilemu. Dugo smo vagali: da li da menjamo novine, ili da manipulišemo vašom komunikacijom. Odlučili smo se za ovo drugo, prosto je lakše. Sto stvari bismo morali da podešavamo: fotografa, goste u klubu, saobraćaj pre i posle događaja...“

„Čekaj malo! Pa, kablovska mi ne radi evo već peti dan!“

„A novine su sutrašnje“, mirno odvrati posetilac. „Znamo šta radimo. Uglavnom.“

„E, pa, ipak ne. Kao što vidite, ja sam ovde, a ne u klubu.“

Posetiočev osmeh sada je bio blago trijumfalan. „I tu se varate. Jeste li se skoro pogledali u ogledalo? Vi ne izgledate tako neobično. Šta mislite, koliko u gradu ima ljudi koji tako liče na vas, da bi

komotno mogli da poziraju za ovu fotografiju? Preko pedeset? Preko sto? Sto trideset i četiri, ako vas zanima. Bilo je lako naći jednog i prosto ga platiti da se dobro provede.“

Ostao sam bez reči. Mislim da sam zevao kao šaran jedno minut-dva, dok nisam shvatio šta mi je činiti. Bilo je prilično jednostavno, zapravo: ispratio sam posetioca, presvukao se, i otišao u „Vavilon“. Ako već moram da se blamiram, bolje da to uradim lično, makar da se provedem o istom trošku. A ni ona guza sa slike nije bila loša.